अन्वगच्छद्धनुष्पाणिः पर्यन्वेष्टुमितस्ततः ।
नहि तेन मृगो विद्धो जीवन्गच्छति वै वने ॥ ४ ॥
पूर्वरूपं तु तन्नूनमासीत्स्वर्गगतिं प्रति ।
परिक्षितो नरेन्द्रस्य विद्धो यन्नष्टवान्मृगः ॥ ५ ॥
5 दूरं चापहृतस्तेन मृगेण स महीपतिः ।
परिश्रान्तः पिपासार्त आससाद मुनिं वने ॥ ६ ॥
गवां प्रचारेष्वासीनं वत्सानां मुखनिःसृतम् ।
भूयिष्ठमुपयुञ्जानं फेनमापिबतां पयः ॥ ७ ॥
तमभिद्रुत्य वेगेन स राजा संशितव्रतम् ।
10 अपृच्छद्धनुरुद्यम्य तं मुनिं तुच्छ्रमान्वितः ॥ ८ ॥
भो भो ब्रह्मन्नहं राजा परिक्षिदभिमन्युजः ।
मया विद्धो मृगो नष्टः कच्चित्तं दृष्टवानसि ॥ ९ ॥
स मुनिस्तं तु नोवाच किंचिन्मौनव्रते स्थितः ।
तस्य स्कन्धे मृतं सर्पं क्रुद्धो राजा समासजत् ॥ १० ॥
15 धनुष्कोट्या समुत्क्षिप्य स चैनं समुदैक्षत ।
न स किं चिदुवाचैनं शुभं वा यदि वाशुभम् ॥ ११ ॥
स राजा क्रोधमुत्सृज्य व्यथितस्तं तथागतम् ।
दृष्ट्वा जगाम नगरमृषिस्त्वासीत्तथैव सः ॥ १२ ॥
नहि तं राजशार्दूलं क्षमाशीलो महामुनिः ।
20 स्वधर्मनिरतं भूपं समाधिस्थोऽप्यधर्षयत् ॥ १३ ॥
नहि तं राजशार्दूलस्तथा धर्मपरायणम् ।
जानाति भरतश्रेष्ठस्तत एनमधर्षयत् ॥ १४ ॥
तरुणस्तस्य पुत्रोऽभूत्तिग्मतेजा महातपाः ।
शृङ्गी नाम महाक्रोधो दुष्प्रसादो महाव्रतः ॥ १५ ॥
25 स देवं परमीशानं सर्वभूतहिते रतम् ।
ब्रह्माणमुपतस्थे वै काले काले सुसंयतः ॥ १६ ॥
स तेन समनुज्ञातो ब्रह्मणा गृहमीयिवान् ।
सख्योक्तः क्रीडमानेन स तत्र हसता किल ॥ १७ ॥
उद्दिश्य पितरं तस्य यच्छ्रुत्वा रोषमाहरत् ।
30 ऋषिपुत्रेण नर्मार्थं कृशेन द्विजसत्तमः ॥ १८ ॥
तेजस्विनस्तव पिता तथैव च तपस्विनः ।
शवं स्कन्धेन वहति मा शृङ्गिन्गर्वितो भव ॥ १९ ॥